

Meditacions: Dissabte després del I diumenge d'Advent

Reflexió per meditar el dissabte de la primera setmana d'Advent. Els temes proposats són: Jesús surt al nostre encontre; demanar al Senyor que enviï treballadors als seus sembrats; renovar la nostra missió.

L'EVANGELI d'avui ens presenta Jesús que surt a trobar la gent. «Recorria totes les viles i els pobles, ensenyava en les sinagogues, predicava la Bona Nova del Regne i guaria tota malaltia» (*Mt 9, 35*). La

seva preocupació i interès per cada persona no es queden només en les paraules. Jesús s'esforça per acostar-se a les necessitats de cadascú, pren la iniciativa i es mobilitza. Els infon optimisme parlant-los de l'amor que Déu els té, escolta atentament les seves dificultats i fa allò que és al seu abast per posar-hi remei. Podem imaginar el Senyor mirant als ulls amb afecte la gent que s'acostava fins a Ell. «En veure aquella multitud de gent, malmenada i desesperançada com les ovelles sense pastor, se n'apiadà» (Mt 9, 36).

També avui el Senyor s'acosta al nostre món; és més: hi és sempre. És un Déu proper que no s'ha retirat de la seva creació, mai no l'ha abandonada a la seva sort. Al contrari, s'alegra i es delecta amb la meravellosa bondat de les persones corrents, humils, inadvertides per a la gran història, que procuren viure segons el cor de Déu. I, ahora,

s'omple de compassió en veure altres persones maltractades, abatudes, desorientades, sense una companyia que les guiï i conforti.

«*Iesus Christus heri et hodie: ipse et in sæcula!*» (He 13, 8). Jesús és el mateix ahir, avui i sempre. Segueix sortint al nostre encontre d'innombrables maneres: alimenta les nostres ànimes amb el Pa eucarístic, ens transmet pau i esperança amb la veu de la Paraula, ens mostra el camí a seguir parlant-nos en el silenci de la pregària. «Poble de Sió, que habites a Jerusalem, ja no ploraràs més. Així que el Senyor sentirà el teu crit d'auxili, s'apiadarà de tu i t'escoltarà» (Is 30, 19). Jesús ens busca sense que li ho demanem, la iniciativa és sempre seva. El nostre agraïment mai no serà prou, la nostra resposta mai serà proporcionada a tanta bondat. Per això volem acompanyar les nostres accions de gràcies amb un desig de

romandre atents a les seves
inspiracions que no cessen.

A L'EVANGELI veiem Jesús enmig de la gent, traient a cada jornada el seu màxim profit, fins al punt que de vegades ni tan sols té temps per menjar (cf. *Mc* 6, 31). No arriben a les hores del dia per fer front a tantes necessitats. Davant d'aquest panorama, sant Mateu explica que el Senyor confia als seus deixebles més propers alguna cosa que portava en la seva ànima: «La collita és abundant, però hi ha pocs segadors» (*Mt* 9, 37); hi ha moltes persones a les que cal ajudar, però són pocs els que es dediquen a aquesta tasca urgent. El món té necessitat de Déu. I Jesús, millor que ningú, ho sap. «Com podran invocar-lo, si no hi creuen? I com creuran en ell, si no n'han sentit parlar? I com en

sentiran parlar, si ningú no l'anuncia? I qui el podrà anunciar, si ningú no és enviat?» (*Rm* 10, 14-15). Davant aquesta necessitat, sempre seran pocs els qui comparteixen amb el Senyor la missió de comunicar al món l'alegria de l'evangeli, d'anunciar a l'home d'avui aquest missatge de salvació.

Del fons del cor de Jesús neix la súplica adreçada als seus deixebles: «Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (*Mt* 9, 38). Donarem una alegria al Senyor si ens disposem a resar amb més insistència per aquesta intenció seva. Supliquem al nostre Pare Déu que ens encengui a nosaltres i a molts cristians en una santedat que ens ompli d'alegria i ens llanci a compartir-la amb tots. Demanem també que envieu més vocacions a la seva Església i de manera particular a l'Obra; persones de tota mena i condició que amb generositat

decideixin lliurar tota la seva vida al servei de l'Evangeli.

CONTINUEM meditant el passatge de l'Evangeli que la litúrgia ens ofereix avui. Immediatament després de confiar als seus deixebles aquesta petició, Jesús els crida i els confereix el poder necessari perquè siguin ells els que l'ajudin en la tasca de sortir a trobar les necessitats dels homes: «Pel camí prediqueu dient: “El Regne del cel és a prop.” Cureu malalts, ressusciteu morts, purifiqueu leprosos, traieu dimonis. De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc.» (*Mt* 10, 7-9). El Senyor demana als seus deixebles que resin perquè hi hagi moltes ànimes generoses que es decideixin a col·laborar amb Ell i, alhora, els demana també que ells mateixos tirin endavant aquesta tasca urgent.

Quan demanem vocacions, el Senyor renova contínuament la nostra missió d'apòstols. «Són molts els cristians —assenyala sant Josepmaria — persuadits que la Redempció es realitzarà en tots els ambients del món, i que hi deu haver algunes ànimes —no saben quines— que amb Crist contribueixen a realitzar-la. Però ho veuen a un termini de segles, de molts segles...: serien una eternitat, si es fes al pas de la seva entrega. Tu pensaves així, fins que van venir a “despertar-te”»^[1].

Si demanem al Senyor amb sinceritat que enviï operaris que s'ocupin de l'abundant collita, si tenim aquesta clara —encara que íntima— manifestació de fervor apostòlic, aquesta oració també redundarà en la nostra pròpia santedat i fidelitat. Demanar a Déu que encengui més cristians en l'alegria d'evangelitzar ens servirà també de despertador a nosaltres. Maria davant l'anunci de

l'àngel va manifestar la seva plena disponibilitat perquè es complís en la seva vida la paraula de Déu. Aquesta actitud personal sempre va anar de la mà amb voler que els qui l'envoltaven fessin allò que Jesús deia (cf. *Jn* 2, 5). A ella confiem la nostra pregària de petició per més evangelitzadors, i en demanem la intercessió perquè aquesta actitud ens porti a nosaltres més a prop del seu Fill.

^[1] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 1.
